

lag sagd är, måste tillika sitt embete, ändå han ej till straffarbete eller svårare straff dömes.

För den händelse lagutskottet, till hvars behandling motionen torde blifva hänvisad, skulle finna detta förslag vara i ett eller annat hänseende formellt otillfredsställande, tillåter jag mig anhålla, att utskottet måtte vidtaga de ändringar deruti, som det anser nödiga för att det åsyftade ändamålet med säkerhet skall kunna vinnas.

Stockholm den 26 januari 1898.

Fridtjuv Berg.

N:o 57.

Af herr J. M. Johansson i Mellbyn, om tillägg till 12 kap.
10 § ärfdabalken.

Det inträffar icke så sällan, att, då man eller hustru aflidit, somliga deras barn erhållit uppfostran af boets samfälda tillgångar, hvaremot dessas minderåriga syskon erhållit obetydligt till uppfostran, och föräldrarna bruka i allmänhet icke »lägga de andra sina barn något till, som mindre njutit hafva», utan måste vid arfskifte den behållning, som finnes, delas lika mellan uppfostrade och minderåriga barn. Detta förefaller dock ej vara förenadt med billighet och rättvisa, hvarför jag härmed får hemställa,

att Riksdagen måtte för sin del antaga följande tillägg till 12 kapitlet 10 § ärfdabalken:

Hafva föräldrarna icke tillagt barn under femton år något till uppfostran och finnas barn, som uppnått denna

ålder samt åtnjutit uppfostran af boets gemensamma tillgångar, då skall vid arfskifte de minderåriga barnen erhålla skälig ersättning härför af barnens samfälda del i boet.

Anhålles om remiss till lagutskottet, åt hvilket jag öfverlemnar att göra de ändringar, som med motionens syfte äro förenliga.

Stockholm den 26 januari 1898.

J. M. Johansson
i Mellbyn.

N:o 58.

Af herr **C. G. Petersson** i Fräntorp, *om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om ändring af förordningen angående expeditionslösen.*

Genom kongl. förordningen angående lagfart å fång till fast egendom af den 16 juni 1875 blef bland annat stadgadt, att med fastighet, som erhålles genom arf, giftorätt eller testamente, äfven skall lagfaras, hvilket före den tiden icke var erforderligt i hvad som rörde arf och giftorätt, utan ansågos då bouppteckningar och arfskiften utgöra laga åtkomst till fastigheten, hvilket dock mången gång föranledde oreda i lagfarts- och inteckningsärenden. För undanröjande af detta förhållande och för erhållande af bättre reda och ordning på rätta egarne till fastigheterna var nog tillkomsten af ofvannämnda förordning både nödig och nyttig, men att kostnaderna för den påbjudna lagfarten skulle göras större, än som verkligen erfordrades, var väl hvarken tänkt eller menadt; det vill dock synas genom de motioner, som vid flera